

IV./2021

POROČILA IZ SVETA

Izdala za uporabo pri bogoslužju: KAC v RS
Njogoševa cesta 15, 1000 Ljubljana

2. oktober 2021

ŽERJAVOVODJEVA ČUDEŽA
Erdenebat Budragchaa, 59, Mongolija

Prvo adventistično misijonsko delo so v Mongoliji opravili ruski misijonarji leta 1926, delovali so iz Hailarja v Mandžuriji na Kitajskem. Izdali so prve adventistične publikacije v mongolščini; to je bila natisnjena hvalnica in poleg tega še štiri manjši traktati. Zaradi političnih sprememb niso mogli delovati neposredno v državi, zato se je delo za Mongole začelo leta 1930 v Notranji Mongoliji (na severnem Kitajskem). Leta 1931 je Otto Christensen ustanovil misijonsko centralo in bolnišnico v Kalganu.

V Mongoliji sem delal kot žerjavovodja v gradnji. Ko so gradili stanovanjski blok, so uporabili visok žerjav z veliko kovinsko kljuko, da so lahko z njo dvigovali material in ga zanihali do mene, ki sem čakal visoko zgoraj na zidu. Snel sem gradbeni material s kljuke.

Nekega dne sem bil čisto pri koncu in skoraj snel tovor v tretjem nadstropju, ko se je kljuka nenadoma premaknila. Vzel sem dolgo palico in jo poskušal odriniti. Kljuka pa je zanihala in me močno zadela ter vrgla z zidu. Spomnim se, da sem tri nadstropja nižje padel na tla. Potem sem izgubil zavest. Najbližja bolnišnica je bila daleč proč, zato je na gradbišče pohitel zdravnik.

Kasneje istega dne sem se zbudil in izvedel, da imam zlomljeno nogo in poškodovano hrbtenjačo.

»Zaradi poškodb vas ne moremo odpeljati v bolnišnico,« je rekel zdravnik.

V tistem času Mongolija ni bila tako razvita kakor danes in v državi je primanjkovalo dobre medicinske opreme. Zdravnik ni točno vedel, kaj je narobe z menoj. Rekel je, da imam poškodovan hrbet, drugega ni vedel.

Dve leti sem ohromljen ležal na postelji. Nisem se mogel premakniti. V tem času je moje domače mesto obiskalo nekaj tujcev. Tedaj še nisem vedel, vem pa zdaj, da so bili misijonarji, ki so oznanjali evangelij.

Imam osem otrok, najstarejši je bil tedaj v osmem razredu. Vsi moji otroci so obiskovali srečanja teh tujcev. Četudi nismo bili verni, jim nikoli nisem prepovedal, da bi hodili na ta srečanja. Otroci so tujce pripeljali domov. Takrat nisem razumel, kaj se dogaja, zdaj pa vem, da so molili zame. Zaradi njihovih molitev sem precej hitro ozdravel.

Okrepil sem se in začel sem s fizioterapijo. Nad posteljo sem privil prečke in vrvi in začel vaditi. Dvigovanje glave je sprva bolelo, toda molitve otrok so delovale. Kmalu sem krevsal ob palici.

Otroci so postali izredno dejavni v adventistični cerkvi in radi so imeli petje. Tudi sam sem užival v sobotnih bogoslužjih. Ko sem proučeval Sveto pismo, se je moje življenje začelo spreminjati. Včasih sem precej popival, zdaj sem prenehal piti alkohol. To je bila velika sprememba. Želel sem biti zvest Bogu. Z ženo sva se krstila in pridružila adventistični cerkvi.

Nekaj let po tem, ko sem spet shodil, sem začel čutiti bolečine v nogah. Vame se je naselil strah. Skrbelo me je, da bi bil spet ohromljen. Po pregledu je bil zdravnik videti čemerem. »Trebajo na operacijo, a bo tvegana,« je rekel. Pojasnil je, da je poškodovana hrbtenjača in da bo potrebna medicinska oskrba. Moja družina je morala podpisati odvezo, s katero je bolnišnico razbremenila vseh odgovornosti, če bi se operacija izjalovila.

S soprogo sva veliko molila. Tudi pastor je molil zame. Menim, da je bila operacija uspešna zaradi teh molitev. Tudi rane so se po operaciji hitro zacelile. Po zgolj enem tednu so mi dovolili odhod domov.

Danes sem dobro in zdrav. Moja družina je krščanska in želimo si, da bi tudi naši prijatelji postali kristjani. Vabimo jih v našo cerkev in nekateri pridejo. Ni pa še nihče izročil srca Jezusu. Ne skrbi me, ker verjamem, da jih Bog lahko doseže. Saj je navsezadnje dosegel mene na bolniški postelji. Moje delo je vabiti, delo Svetega Duha pa prepričati. Zadnje čase sem v cerkev vabil veliko prijateljev in upam, da se bodo odzvali.

Hvala za vaš dar trinajste sobote, ki bo to četrletje namenjen odprtju centra življenjskega sloga v mongolski prestolnici Ulan Bator, kjer lahko ljudje prejmejo podporo pri prenehanju pitja alkohola in se naučijo sprejemati druge pomembne življenjske odločitve.

9. oktober 2021

POPOLNO ZAUPANJE
Boonoo Purvee, 29, Mongolija

Priljubljena pijača v Mongoliji je airag, fermentirano kobilje mleko. Podnebne razmere in tradicionalno nomadsko življenje so vplivali na mongolsko kuhinjo – glavna hrana so meso in mlečni izdelki, imajo pa tudi nekaj sadja in zelenjave.

Homej je različica »grlenega petja«, ki je v Mongoliji tradicionalno, uporabljajo pa ga pastirji. Za grleno petje je značilno, da glasilke hkrati proizvedejo več tonov hkrati.

Katero leto je najpomembnejše v srednji šoli? V Mongoliji je to zadnji letnik. Takrat dijaki ne samo opravijo maturo, ampak opravijo tudi posebne teste, na podlagi katerih se odločijo, na katero univerzo se bodo vpisali.

Zadnji letnik srednje šole je bil prav poseben za Boonoo, saj se je krstila. V njeno mestece sta prišla dva misijonarja in na njeni šoli imela tečaj odvajanja od kajenja. Boonoo ni kadila, je pa vseeno obiskovala tečaj, ker ni imela početi nič pametnejšega. Misijonarja sta ji bila všeč in vesela je sprejela njuno povabilo, da bi v njunem domu proučevala Sveto pismo. Kmalu se je zaljubila v Jezusa in se krstila.

Po krstu se je resno lotila priprav za test za vpis na univerzo. Če bi dobila več točk, bi imela na izbiro, kam se vpisati.

Veliko sošolcev je najelo zasebne inštruktorje, ki jim pomagajo pri pripravi na izpit. Dijaki, ki so se hoteli specializirati za zgodovino, so se pripravljali za izpit iz zgodovine. Dijaki, ki so se želeli vpisati na medicinsko fakulteto, so se učili za izpit iz zdravstvene nege. Boonoo je imela rada matematiko, ni pa imela denarja, da bi najela inštruktorja. Zato je molila za pomoč. »Dragi Bog, sama se bom učila in vsak dan bom rešila pet matematičnih problemov,« je molila. »Samo pomagaj mi, prosim.«

Končno je nastopil dan izpita. Vsi maturantje iz province so se zbrali v glavni mestni šoli. Skoraj 600 dijakov je skupaj z Boonoo

pisalo izpit iz matematike. Kdor bo imel najvišji rezultat, bo lahko izbral univerzo prvi. Boonoo je molila: »Bog, bodi z menoj.«

In izpit se je začel. Učitelj je zaklenil vrata in povedal dijakom, da ne smejo oditi, dokler ne oceni njihovega testa. Ko so dijaki odpisali, so čakali. In čakali. Nekateri starši so jim skozi okno podali hrano.

Končno se je učitelj ponovno pojavil in objavil, da bodo rezultati znani šele naslednji dan. Dovolil je, da so se dijaki tisti večer odpravili domov spat.

Ko se je Boonoo zjutraj zbudila, je videla, da je deževalo. Vse je bilo čisto in sonce je sijalo. V svojem srcu je začutila besede pesmi, ki jo radi pojejo mongolski adventisti: »Tvoja ljubezen sega višje od neba. Tvoja ljubezen je širša od morja.« Boonoo ni skrbelo zaradi izpita. Hvalila je Boga.

V šoli je opazila, da se dijaki zbirajo pred oglasno desko s seznamom rezultatov. Ni se mogla dovolj približati, da bi videla, zato je za pomoč prosila fanta ob tabli.

»Ali vidiš moje ime?« je vprašala. »Ali je moje ime med prvimi desetimi?« Srce ji je upadlo, ko je odgovoril: »Ne.«

Ko se je približala, je videla, da je njeno ime na petem mestu. Ni mogla verjeti! Pozneje je učitelj razdelil ocenjene teste in Boonoo je opazila, da se je zmotila pri eni sami od 40 nalog. Ko je poblize pogledala, je spoznala, da se je učitelj zmotil. Njen odgovor je bil pravilen. Učitelju je pokazala napako, on pa ni hotel spremeniti ocene. Odgovoril je, da bi moral ponovno preveriti vse teste, če bi ji spremenil oceno.

Boonoo je bila jezna. Hotela je popoln rezultat. Potem pa se je spomnila, da je molila, da bi ji Bog pomagal. Končna ocena je bila v njegovih rokah.

Nastopil je čas, da si dijaki izberejo univerze. Dijak, ki je imel najboljši rezultat, si je izbral eno. Potem je izbral naslednji. Končno je prišla na vrsto Boonoo. Nihče se še ni odločil za Narodno mongolsko univerzo, zato jo je lahko izbrala sama.

»To je bila Božja volja,« pravi Boonoo. »Bog je vedel, da ne potrebujem popolnega rezultata za vpis na univerzo. Samo zaupati sem mu morala, popolnoma.«

Danes ima Boonoo 29 let in v Mongoliji kot dobra matematičarka dela kot Adrina računovodja. Z možem sta odprla edini klub stezosledcev v Mongoliji. Cerkev se shaja na njenem domu, ki je tradicionalna mongolska jurta.

Hvala za vaš dar trinajste sobote pred tremi leti, ki je pomagal odpreti prvo adventistično srednjo šolo v Mongoliji. Vaš dar trinajste sobote to četrletje pa bo pomagal odpreti center življenjskega sloga v mongolski prestolnici.

16. oktober 2021

POVEZOVANJE Z NEBESI

Cathie Hartman, 55, Mongolija

Ta poročila naj po možnosti predstavita dve osebi.

Pripovedovalec: Cathie in njen pokojni mož Brad sta bila prva adventista misijonarja v postkomunistični Mongoliji, ko sta leta 1991 prispela tja kot podporna delavca. Cathie še vedno dela za Boga v Mongoliji. Cathie, povej nam, kako moliš?

Cathie: Ko sva leta 1991 prispela sem, sem čutila, da me je Bog poklical biti molitvena bojevnica. Rekla sem mu: »Ves čas molim. Kako, da še nisem molitvena bojevnica?« Z Bogom sem se prepirala.

Po moževi smrti sem se znova poročila in za nekaj časa preselila v drugo azijsko državo. Znova sem začutila, da me Bog vabi biti molitvena bojevnica. Popustila sem in rekla: »Prav, trikrat dnevno bom molila po urniku.«

Ko smo z možem in tremi hčerami začeli moliti trikrat dnevno kot družina, so se začeli dogajati čudeži. Že mesece smo iskali kraj, kjer bi živeli, Bog nam je priskrbel dom. Z možem sva ostala brez službe v poučevanju angleščine, Bog je priskrbel novo službo, boljše kakor prej.

To je bil prvi korak, kamor me je Bog popeljal z molitvijo. Drugi korak je nastopil, ko sem začela razmišljati o novozaveznih ponavljajočih se Jezusovih navodilih, naj »bedimo in molimo«. Nisem točno vedela, kaj je mislil. V spisih Duha preroštva sem iskala besedila o tem in jih strnila v en dokument. Izvedela sem, da »bedeti« pomeni, naj bedimo nad svojimi čustvi, pazimo na svoje besede in se varujemo brezbriznosti.

Ko so imele hčere težave v najstniški dobi, sem vprašala: »Ali si bila budna in molila?« Običajno so priznale, da niso. V domu smo poiskali kotichek za molitev, kjer je vsak od nas trikrat dnevno zasebno priznaval svoje grehe in slabosti ter prosil Boga, naj to zamenja z ljubečim, ponižnim duhom. To je resnično pomagalo zgladiti naše družinske odnose.

Pripovedovalec: Kaj bereš v Svetem pismu?

Cathie: Potem ko sem prebrala, da je pionir William Miller predelal Sveto pismo vrstico za vrstico, sem se odločila to poizkusiti tudi sama. Vznemirljivo je bilo primerjati vsako vrstico z izvorno hebrejščino ali grščino.

Trenutno se trudim s Svetim pismom izboljšati svojo mongolščino. Pri sebi imam beležko in najprej preberem vrstico v angleščini, potem pa v mongolščini. Postopek je počasen, a se trudim prebrati poglavje na dan.

Branje v mongolščini mi je odprlo nov pogled, saj so uporabljene druge besede. Neko jutro sem brala 5 Mz 33,1, kjer v angleščini piše: »Mojzes, mož Božji.« V mongolščini pa opis pravi: »Božja oseba Mojzes.« Vprašala sem se, ali lahko rečem »Božja oseba Cathie«. To je bilo vse, kar sem potrebovala tisti dan.

Pripovedovalec: Kako pa oznanjaš?

Cathie: V deželah, kjer sem živela, z zakonom otežijo tujcem, da bi javno oznanjali. Lahko pa ustvariš priložnosti, kjer ti ljudje zastavljajo vprašanja in je povsem sprejemljivo, da odgovarjaš nanje.

Kot učiteljica angleščine sem preverila prisotnost mladih tako, da so mi nekaj napisali na listek. Vzela sem si čas in odgovorila na vsako vprašanje. Nekaj mladih se je res odprlo. Pogosto gre preprosto za to, da si prijazen in povabiš ljudi v svoj dom. Ljudje se v osebnem pogovoru odprejo. Zato si želim izboljšati svojo mongolščino.

Moja vsakodnevna molitev je odmev Savlovih besed, ko je zagledal Jezusa na poti v Damask. Dejal je: »Gospod, kaj želiš, da naredim?« Bog razodene svojo voljo, ko ga vprašamo »kaj želiš, da naredim?« v vsaki situaciji, vsak dan.

Vaš dar trinajste sobote bo to četrletje namenjen odprtju adventističnega centra življenjskega sloga v mongolski prestolnici Ulan Bator.

Tradicionalni mongolski festival *Naadam* zajema tri tekmovalne panoge: lokostrelstvo, ježa in mongolski dvoboj *bokh*, ki je podoben japonskemu *sumu*.

23. oktober 2021

TRI SKRIVNOSTI

Batzul Ganbold, 30, Mongolija

Batzula so mučila tri vprašanja.

Že kot deček se je spraševal, zakaj se konji imenujejo konji, zakaj se pes imenuje pes in zakaj se volku reče volk. Nihče mu ni mogel povedati, kdo je poimenoval živali.

Na ulicah mongolske prestolnice je videl oglasne deske s svarilom pred kajenjem. Očeta je vprašal, čemu si ljudje prižigajo cigarete, če vedo, da je kajenje nevarno. Oče se je samo nasmehnil. Ni mogel pojasniti, čemu ljudje kadijo.

Ko je dečkov oče umrl zaradi odpovedi ledvic, je začel razmišljati o smrti. Spraševal se je, kaj se zgodi po smrti, pa mu nihče ni znal pojasniti.

Po očetovi smrti se je njegovo življenje drastično spremenilo. 16-letni Batzul si je poiskal delo na tržnici, da je pomagal nahraniti mater in tri mlajše brate in sestre. Začel je kaditi.

Nekega dne je poklicala starejša sestra iz Južne Koreje, kamor se je preselila. Predlagala je, da bi Batzul začel obiskovati cerkev. Tudi sama je začela zahajati tja.

»Pojdi v U-B-cerkev,« je govorila.

Mongolci mongolsko prestolnico Ulan Bator imenujejo U-B.

Batzul ni bil kristjan in nikoli ni razmišljal, da bi to postal. Na pomoč je poklical telefonskega operaterja.

»Prosim za naslov U-B-cerkve,« je prosil.

Dobil je naslov in začel redno obiskovati bogoslužja.

Nekaj mesecev kasneje ga je sestra vprašala, ali obiskuje cerkev. Bila je zadovoljna, ko ji je potrdil, da redno zahaja v cerkev. »Kako pa najdeš čas, da greš vsako nedeljo?« je vprašala.

»Nedeljo?« je vprašal. »Jaz hodim ob sobotah.«

Sestra je bila pretresena. »Katero cerkev pa obiskuješ?«

Batzul je pojasnil, da adventistično.

Neko soboto mu je nekdo v cerkvi podaril knjigo o tem, kako opustiti razvade. Med branjem se je prepričal, da je kajenje greh. V 1.

Korinčanom 3,16 je bral, da je njegovo telo tempelj Svetega Duha. Ni pa mogel opustiti kajenja.

Nekega dne se je pri domačih zaklenil v lopo, potegnil na plano cigarete in obupano molil: »Bog, če obstajaš, mi, prosim, pomagaj nehati kaditi.« Škatlico cigaret je zalučal v zaprta vrata. Globoko je vdihnil ter čutil, kako ga prenevata radost in mir.

Naslednji dan je segel v žep in ven potegnil vžigalnik. Nenadoma se je zavedel, da že ves dan ni pomislil na kajenje. Želja po kajenju ga je minila.

V cerkvi je potegnil ven vžigalnik in vznemirjeno povedal vodji proučevanja Svetega pisma, da ga že štiri dni ni uporabil.

»Našel si Jezusa!« je odvrnila.

Batzul je začel vneto proučevati Biblijo. V 1. Mojzesovi knjigi je bral, da je živali poimenoval Adam. Bral je o velikem boju med Kristusom in Satanom in spoznal, da Satan skuša ljudi, da kadijo, ker želi uničiti Kristusovo mojstrovino. Izvedel je, da je smrt samo spanec brez sanj in da ko umreš, izgubiš zavest, dokler se Jezus znova ne vrne. Vse je bilo tako logično. V Svetem pismu je odkril vse odgovore. Srce je izročil Jezusu.

Danes sta Batzul, ki ima 30 let, in njegova žena pionirja vesoljnega poslanstva v Mongoliji. Svojim rojakom govorita o tem, da lahko v Svetem pismu najdeš odgovore na vsa vprašanja.

Njegova najljubša vrstica je v Jer 29,13, kjer Bog pravi: »In ko me boste iskali, me najdete, ker boste vprašali po meni iz vsega srca svojega«.

Hvala za vaš dar trinajste sobote pred tremi leti, s katerim smo odprli adventistično srednjo šolo v Mongoliji. Vaš dar trinajste sobote to četrletje pa bo pomagal odpreti adventistični center življenjskega sloga v mongolski prestolnici Ulan Bator.

30. oktober 2021

5. OKUSNO EVANGELJSKO SPOROČILO

Hasegawa Harue, 65, Japonska

Prvi adventist, ki je obiskal Japonsko, je bil Abram La Rue, neodvisni misijonar iz Amerike, ki je deloval na Kitajskem. Leta 1889 je La Rue opravil vrsto poti na Japonsko, kjer je v Jokohami in Kobeju delil adventistične publikacije. Stephen Haskell (1833–1922) jo je obiskal leta 1890 in poročal v reviji Review and Herald (26. avgust, 1890), da so imeli krst in je nekaj ljudi zagretilih za posvečevanje sobote.

Želela sem odpreti restavracijo na Japonskem, da bi bili ljudje bolj zdravi, saj sem tudi sama postala bolj zdrava v adventističnem zdravilišču v Alabami, v Združenih državah Amerike.

Z možem sva poletela iz svojega doma na Japonskem v Alabamo, da bi mu omogočila zdravljenje raka. Bila sem adventistka in slišala sem, da adventistični zdravniki v zdravilišču lahko pomagajo. Moj soprog ni bil kristjan.

Ko sva uživala vegansko hrano in telovadila, sta se najini telesi začeli spreminjati. Jaz sem izgubila veliko teže. Mož je prenehal kaditi. Prav tako je začel brati Sveto pismo in se krstil.

Nekaj tednov po krstu je umrl. Imel je komaj 56 let. Bila sem žalostna, a hkrati vesela, saj sva se strinjala, da se znova vidiva nekega dne v nebesih.

Po vrnitvi na Japonsko sem preštela prihranke in spoznala, da imam več kot dovolj za preživetje. Z denarjem sem želela širiti evangelij na Japonskem, kjer je samo en odstotek ljudi kristjanov. Tako sem začela moliti: »Dragi Bog, kaj naj naredim?«

Nekega dne sem brala Izaija 55,13. Vrstica pravi: »Namesto trnja bodo rastle ciprese, namesto kopriv bodo rastle mirte. To se bo zgodilo GOSPODU v slavo, v trajno znamenje, ki ne bo iztrebljeno.«

Takoj sem vedela, da želim odpreti restavracijo, kjer bi lahko ljudem pomagala postati bolj zdravi, da bi se počutili tako dobro kakor jaz v Alabami. Morda dobim tudi njihovo zaupanje in jih usmerim k

Jezusu. Odločila sem se restavracijo poimenovati Mirta, po tej vrstici v Izaiju.

Še isti dan sem se sprehajala po ulici svojega domačega mesta na obrobju Tokia in videla kos zemljišča, ki so ga prodajali. Lokacija je bila popolna, blizu adventističnih cerkev. Kupila sem zemljišče in plačala gradnjo restavracije.

Če sem iskrena, nisem vedela ničesar o gostinskem poslovanju, zato sem obiskala adventistični kuharski tečaj, kjer bi dobila ideje in potem sestavila lastne obroke za svojo restavracijo.

Na dan odprtja se je prikazala velika množica ljudi, znotraj pa je vladala zmeda. Še vedno nisem ničesar vedela o vodenju restavracije. Ena od strank, nekdanji zavarovalni agent, je poznal lastnico bližnje kavarne in jo prosil za pomoč. Zelo mi je pomagala!

Posel je stekel. Mirta je ena redkih povsem vegetarijanskih restavracij na področju Tokia. Zjutraj se lotim dela v zavarovalništvu. Potem se ob 11. odpravim v restavracijo in strankam strežem kosila do 14. ure. Potem se vrnem v zavarovalniško službo. Ob sobotah je restavracija seveda zaprta.

Ta restavracija predstavlja priložnost za več kakor zgolj ponudbo zdrave hrane. Ena rednih strank ima raka na prsih in je prosila za informacije o zdravem življenjskem slogu. Podarila sem ji nekaj adventistične literature. Druga stranka, samska ženska, mi je povedala, da išče nove prijatelje. Povabila sem jo v cerkev in prišla je nekajkrat. Glavni namen restavracije je ljudi voditi k Jezusu. Duh preroštva pravi: »Naše restavracije naj bodo v mestih, saj drugače delavci v njih ne morejo doseči ljudi in jih poučiti o načelih zdravega življenja.« /Izbrana pričevanja, zvezek 2, str. 142/ Zato sem odprla restavracijo. To je Božja restavracija. Bog mi jo pomaga voditi, lastnik pa je sam Jezus.

6. november 2021

ZAČINJEN RIŽEV EVANGELIJ

Sara, 14, Japonska

Prva uradna adventistična delavca, ki sta bila poslana delat na Japonsko, sta bila W. C. Grainger (1844–1899), nekdanji predsednik kolidža Healdsburg (prej kolidž Pacific Union) v Kaliforniji, ter T. H. Okohira, rojen na Japonskem, nekdanj študent kolidža Healdsburg. V Tokio sta prispela 19. novembra 1896 in osnovala svetopisemsko šolo Šiba, ki je imela kmalu 60 obiskovalcev.

Teruhiko H. Okohira (1865–1939) se je rodil v vplivni družini v japonski provinci Sacuma. Ko je obiskoval poslovno šolo v Združenih državah, se je sprva spreobrnil v metodizem, kasneje pa je v San Franciscu postal adventist. Začel je obiskovati kolidž Healdsburg in leta 1894 je ob koncu šolskega leta zaprosil, da bi se kdo z njim vrnil na Japonsko širit adventistično sporočilo. Predsednik kolidža se je odzval in leta 1896 ju je Generalna konferenca poslala v Tokio na Japonskem. Leta 1907 sta bila Okohira in še en japonski duhovnik, H. Kunija, posvečena kot prva japonska adventistična pastorja.

Sara vsako soboto obiše cerkev na Japonskem. Sama ni adventistka. Tudi njena družina ne. Nihče v družini ni niti kristjan. Sara vsako soboto obiše cerkev, da lahko je v otroški restavraciji, ki jo imajo tam. 14-letnica ima rada suši, še posebej so ji všeč sobote, kadar restavracija postreže karijev riž, ki je med japonskimi učenci zelo priljubljen. Po kosilu se pridruži drugim otrokom pri poslušanju svetopisemskih zgodb, petju pesmi in igranju iger. Sara je začela obiskovati cerkev, ko je bila stara komaj šest let. Njena mama samohranilka jo je poslala v cerkev, da bi dobila zdrav obrok.

Sara in njena mama se morda ne zdita revni. Japonska na splošno velja za premožno državo. A gospodarska politika in učinki globalizacije so poglobili prepad med temi, ki imajo, in tistimi, ki nimajo. Posledica ni popolna revščina, kjer otroci stradajo do smrti, ampak relativna revščina, kjer otroci živijo dokaj pod povprečjem in zaostajajo za otroki, ki živijo v bogatejših družinah. Eden od sedmih

japonskih otrok živi v takšnih razmerah. Relativna revščina je močno prizadela domove staršev samohranilcev, ena teh je tudi Sarina mama. Ti starši si ne morejo privoščiti spodobnih obrokov hrane za svoje otroke ali jih poslati na obšolske dejavnosti, kot je glasbena šola ali šport. Starši imajo le malo časa, da bi pomagali otrokom z domačo nalogo, in nimajo dodatnega denarja, da bi najeli inštruktorja kakor bogatejše družine.

Verniki adventistične cerkve so opazili relativno revščino v svoji skupnosti in začeli oskrbovati družine z brezplačnimi obroki ob sobotah ter poučevanjem otrok med tednom. Ko so se oblasti v Kašivi, mestu z okoli 410.000 prebivalci na širšem tokijskem območju, odločili ponuditi pomoč organizacijam, ki hranijo revnejše otroke, se je cerkev prijavila in prejela nepovratna sredstva. Med 10 in 30 otrok je začelo redno vsako soboto obiskovati cerkev, da bi bili deležni zdravega obroka, ki so ga stregli verniki in prostovoljci.

Ko je Sara prvič prišla v cerkev jest in se igrat, je bila sramežljiva. A hrana in svetopisemske dejavnosti so ji bile všeč. Rada je imela pozornost, s katero so jo zasipali verniki, in vračala se je vsako soboto. Ko je odraščala, je pomagala voditi popoldanski program za mlajše otroke. Potem so jo povabili na poletni tabor. V taboru se je odločila srce izročiti Jezusu.

Ko se je vrnila domov, je novico sporočila materi, ki pa ni bila zadovoljna. »Počakati boš morala, da boš dovolj stara za odločitev,« je rekla mama.

To je pomenilo, da mora Sara čakati še štiri leta na krst. Po japonskih zakonih se otrok brez privolitve staršev ne more odločati do 18. leta. Sara pa jih ima 14. Verniki so bili žalostni, ko jim je povedala, kako se je odzvala mama, niso pa bili presenečeni. To je bila značilna reakcija japonske mame, ki ni kristjanka.

Prosim, molite za Saro, njeno vero in njeno mamo. Molite za druge otroke, ki vsako soboto jedo, se igrajo in učijo v adventistični cerkvi Kašiva, v urbanem centru vpliva, ki si prizadeva širiti Jezusovo ljubezen v vzhodno japonski konferenci. Hvala za vaše misijonske darove, ki pomagajo širiti evangelij – z ali brez sušija in začinjenga riža.

13. november 2021

IZGUBLJENA OVCA

Chie Chinyama, 43, Japonska

Sumo je japonski nacionalni šport, vrsta rokoborbe, v kateri se tekmovalca poskušata izriniti iz ringa (dohyō je širok 4,5 m) ali nasprotnika prisiliti, da se dotakne tal, s katerim koli delom telesa, razen s podplati.

Tradicionalna japonska kuhinja je sestavljena iz morskih sadežev in riža ali rezancev. Ena od različic, ki je postala najbolj priljubljena po vsem svetu, je suši: riž, začinjen s kisom in postrežen z različnimi morskimi sadeži ali zelenjavo.

Japonska je del tihomorskega "ognjenega obroča" z več kot 100 aktivnimi vulkani, zato je izpostavljena potresom in cunamijem.

V času pandemije covida-19 sem bila izredno spodbujena. Z možem vodiva šolo angleščine v Osaki, mestu z 2,7 milijona ljudi. Šola je bila zaradi pandemije zaprta. A preden se je japonska vlada odločila za razglasitev izrednih razmer, sva dokončala postavitev spletnih lekcij in na presenečenje nama je uspelo obdržati 90 % učencev.

Še bolj sem bila presenečena, ko je z mano navezala stik nekdanja učenka, 60-letna Čikako, ki me je poiskala na višku pandemije. Poznava se že 13 let, vendar sva izgubili stik pred dvema letoma. Ko sem nekega dne hodila proti domu, sem na Facebookovem Messengerju prejela njeno sporočilo.

»Kljub širjenju pandemije bi rada obiskovala cerkev,« je zapisala.

Čikako ni bila kristjanka. Presenečena sem bila, da je želela vedeti več o Jezusu. Na kratko sva si pisali o krščanstvu in kako sem sama postala kristjanka. Strinjali sva se, da se srečava v soboto na bogoslužju. Tam sem ji povedala priliko o izgubljeni ovci. Pozorno je poslušala Jezusove besede: »Kdo izmed vas, ki ima sto ovc, pa izgubi eno od njih, ne pusti devetindevetdesetih v puščavi in gre za izgubljeno, dokler je ne najde? In ko jo najde, jo vesel zadene na rame. Ko pride domov, skliče prijatelje in sosede ter jim pravi: ›Veselite se z menoj, kajti našel sem ovco, ki se je izgubila.« Povem vam: Prav takó

bo v nebesih večje veselje nad enim grešnikom, ki se spreobrne, kakor nad devetindevetdesetimi pravičnimi, ki ne potrebujejo spreobrnjenja.« (Lk 15,4-7)

Čikako se je nemudoma poistovetila z manjkajočo ovco. Dejala je, da jo Jezus že več let vabi, naj mu sledi, a se je hotela odločiti ob svojem času. Naslednje besede pa so me presunile.

»Vem, da me je Jezus iskal kot izgubljeno ovco, jaz pa se zanj nisem zmenila,« je rekla. »Zdaj pa sem tukaj in se želim krstiti.«

Bilo mi je jasno, da je Sveti Duh deloval na njeno srce, še posebej v času pandemije; in jaz sem bila srečna, da sem lahko širila Jezusovo ljubezen in nauke.

Po tem sva se še nekajkrat srečali. Ko sva neko soboto razpravljali o tem, čemu je Jezus umrl na križu, jo je ganila zgodba o razbojniku, ki se je zadnjo minuto odločil umreti kot verujoči v Jezusa. Čikako je zelo ganilo dejstvo, da Jezus vedno ljubi in je pripravljen odpustiti. Spoznala je, da ni bila zadovoljna, četudi se je trudila najti radost in mir na svojo pest.

»Rada bi bila podobna razbojniku na križu in sprejela Jezusa,« je rekla.

Korona virus je zmotil naše življenje, ne more pa ustaviti Jezusa, ki še vedno priteguje ljudi k sebi. Pravi: »Imam še druge ovce, ki niso iz tega hleva. Tudi tiste moram pripeljati in poslušale bodo moj glas in bo ena čreda, en pastir« (Jn 10,16).

Jezus v našem življenju deluje, tudi če tega ne vidimo ali čutimo. Klič nas po imenu in nas bo rešil, če se mu le izročimo.

Covid-19 je spletno delo, kot so Čijini virtualni tečaji angleščine, naredil za še bolj bistveno pri širjenju evangelija. Del daru trinajste sobote bo namenjen projektu za pomoč Japoncem, zlasti mladim, da spoznajo Jezusa na internetu. Zahvaljujemo se vam za načrtovanje velikodušnega daru.

20. november 2021

POSLOVNEŽEVE MOLITVE
Kiyong Kwon, 56, Južna Koreja

Prva Korejca, ki sta postala adventista, sta bila Lee Eung Hyun in Son Heung Cho, ki sta se spreobrnila leta 1904 v Kobeju na Japon-skem, kjer je Lee Eung Hyun videl oglas v kitajščini (ki uporablja podobne ideograme kakor Japonci in Korejci). Pisalo je: »cerkev sedmega dne sobote in Jezusovega drugega prihoda«. Sam je že bil kristjan, a ga je oglas pritegnil. Po raziskovanju in pogovoru z evangelistom Hidejom Kunijem, je povabil s seboj na obisk cerkve še Son Heung Choa. Moža sta se kmalu krstila. Son Heung Cho se je zatem vrnil v Korejo, kjer je začel širiti evangelij. Kasneje isto leto je povabil v Korejo še Hideja Kunija, da je poučeval spreobrnjence.

Kadar Kiyong moli, se zgodijo presenetljive stvari.

Med molitvijo je lastnik uspešne računovodske poslovalnice v Južni Koreji dobil navdih, da bi zasnoval adventistično cerkev. Voditelji so mu dali na voljo nekdanji molitveni dom nedaleč od njegovega doma, prvo leto se je krstilo 40 ljudi.

Ko je molil dalje, se je število krstov povzpelo na 98 v samo dveh letih in pol.

Kiyong se je odločil, da bo molil za 100 krstov.

»Prosim, daj nam 100,« je molil.

Ko je odprl oči, se je nenadoma spomnil ženske, ki je ni videl že tri leta. Povprašal je naokoli in izvedel, da je odprla umetniško šolo za otroke. Kupil je šopek barvnega cvetja in ji ga podaril v šoli.

Ko sta govorila, je Kiyong opisal svoje delovanje – ustanavljanje cerkva. Povedal je za 98 ljudi, ki so izročili svoje srce Jezusu.

»Ti bi lahko bila stota,« je dejal.

»Seveda, pa bom stota,« je odvrnila.

»Krasno!« je rekel Kiyong. »A najprej moraš proučiti Sveto pismo. Jutri ob 7.30 bom pri tebi in začneva.«

Malo je postal in dodal. »Naj bo navzoč tudi tvoj mož.«

Kiyong je omenil moža, saj je potreboval dva, da bi dosegel številko 100 krstov.

Ko je odšel iz njene šole, je ženska poklicala soproga.

»Kiyong pride jutri k nama, da naju bo poučeval iz Svetega pisma,« je naznanila.

Njen mož je bil podobno kakor Kiyong uspešen poslovnež. Ni pa bil kristjan. Molil je k svojim prednikom in bogovom v kapelicah. Nedavno nazaj se je odločil, da bi izboljšal svojo angleščino, da bi lahko širil svoje podjetje, in kupil je kup angleških knjig, da bi si z njimi pomagal. Ena teh knjig je bila Sveto pismo.

A Sveto pismo ga je begalo. Možakar ga je bral v svoji pisarni in ga le stežka razumel. Razumel je angleške besede, ni pa razumel, kaj pomenijo. Končno se je v obupu odločil moliti k Bogu Svetega pisma.

»Če si ti res pravi Bog, potem mi pošlji koga, ki me bo naučil razumeti Sveto pismo,« je glasno rekel.

V tistem trenutku je zazvonil telefon. Bila je njegova soproga.

»Kiyong pride jutri k nama, da naju bo poučil o Svetem pismu,« je rekla.

Mož je bil osupel. Nekaj trenutkov je sedel, ne da bi se premaknil. Počutil se je, kakor da bi skozi njegovo telo šinila strela – od glave po hrbtu do stopal.

Naslednji dan je Kiyong prispel na dom tega para in ju presenečen našel vsa v pričakovanju, da začnejo proučevanje Svetega pisma. Tudi dva odrasla otroka sta bila ob njima, tudi željna učenja o Bogu, ki je odgovoril na očetovo molitev tako hitro.

Družina je s Kiyongom proučevala in sprejela vse, kar so se učili. Svoje srce so izročili Jezusu. V odgovor na Kiyongovo molitev je Bog dal 102 krsta in ne samo 100.

Del daru trinajste sobote bo namenjen širjenju evangelija v Južni Koreji z dvema projektoma: oskrbnim centrom za otroke priseljencev v Ansanu ter misijonskim centrom v Daeguju. Hvala, ker načrtujete radodaren dar.

27. november 2021

POMOČ IZ NEBES

David Kim, 53, Južna Koreja

Februarja 1943 med drugo svetovno vojno je japonska policija aretirala voditelje cerkve v Koreji ter jih zadržala v zaporu vse do konca leta. Eden je umrl zaradi mučenja, dva sta umrla kmalu za tem, ko sta bila izpuščena, in eden kmalu za tem. Skupaj so zaradi vere zaprli 40 adventistov. Mnogi drugi so zbežali v gorati predel Koreje in se vrnili domov šele, ko je bilo vojne konec.

Uprava severnoazijsko-pacifiške divizije se nahaja v Goyangu, mestu metropolskega področja Seula, ki je prestolnica Južne Koreje.

David je s svojo Toyota Camry zapeljal z avtoceste in se znašel na odročni cesti. Sledil je svoji navigaciji na pomemben dogodek v cerkvi v Utahu, v Združenih državah Amerike.

Nenadoma se je na njegovi mobilni napravi pokazalo opozorilo. Cesta pred njim je bila nevarna. Samo terenska vozila lahko tvegajo vožnjo po njej.

David se je v svojem srednje velikem avtomobilu pripeljal od daleč in se ni mogel preprosto obrniti. Kako slaba je lahko cesta? Odločno je pritisnil na plin.

Nekaj minut kasneje se je opozorilo znova pojavilo. Prezrl ga je.

Potem pa je bilo naenkrat konec asfalta in vozil je po makadamu. Ko je kratek čas vozil navzgor, se je motor avtomobila ustavil. Obrnil je ključ, da bi znova zagnal motor, pa ni bilo odziva. Še enkrat je obrnil ključ. Znova nič. Nobenega odziva.

Pred seboj je videl samo pesek in grmičevje. Njegov mobilni telefon ni imel signala, avtomobilov ni bilo. David se je nenadoma prestrašil, bil je sam sredi ničesar. Bil je računalniški programer iz Južne Koreje, ujet na peščenem nasipu v Združenih državah.

»Kaj, če pride kakšna zver?« je razmišljal.

David je pokleknil v pesek in molil: »Moj Gospod, prosim, odpusti mi, da se nisem zmenil za opozorila in sem vozil dalje. Nisem vedel,

da se bo to zgodilo. Moral bi voditi seminar v soboto. Kaj sem naredil narobe?»

Njegovo srce je bilo polno mešanice potrnosti, strahu in razburjenosti. Pozabil je, da ga je vodil Bog v času, ko potuje po tri mesece skupaj, vodi seminarje o tem, kako evangelizirati po spletu in družabnih omrežjih.

Kakšnih pet minut po molitvi je videl, da se po nasipu vzpenja tovornjaček. Iz avta je stopil starejši par in zagledal Davida.

»Kaj je narobe?» je vprašal moški.

David mu je povedal o trmastem motorju, ki se noče zagnati. Možakar je sedel v avto in obrnil ključ. Ni bilo odziva. Podal je ključ Davidu in mu ponudil, da ga odpelje 10 km proč na kraj, kjer bo deloval mobilni telefon. Davidovo srce je zapelo od hvaležnosti. Lahko bo na pomoč poklical vlečno službo.

Možakar pa je naenkrat spet zaprosil za ključ. Davidu je namignil, naj sede poleg njega na sopotnikov sedež, potem pa obrnil ključ. David je bil prepričan, da je to potrata časa. Oba sta že poskušala zagnati motor, pa jima ni uspelo.

Brum, brum!

Zvok je bil kakor glasba za Davidova ušesa. Motor je oživel. Starejši možakar je pritisnil na plin in avto se je gladko premaknil naprej. David ni mogel verjeti svojim očem. »Hvala vam! Hvala vam!« je vzklikal.

Ko so se poslovili, je obrnil svoj avto in se vrnil na glavno cesto, hvaleč Boga. Četudi se ni zmenil za opozorila, mu je Bog iz nebes priskrbel pomoč, da bo lahko pravočasno na kraju, kjer bo imel seminar.

David Kim je eden izmed adventistov iz Južne Koreje, ki po svetu služijo kot misijonarji. To četrletje bo imela cerkev po svetu priložnost pomagati v dveh misijonskih projektih v Južni Koreji: v oskrbovalnem centru za otroke priseljencev v Ansanu in misijonskem centru v Daeguju.

4. december 2021

SOS-MISIJONARJI

Jang So-hee, 19, Južna Koreja

Kot najstnica sem sanjarila, da bi postala misijonarka. A kako?

Oče mi je umrl, ko sem bila še majhna, mama pa je bila edina kristjanka, ki sem jo poznala. Naši drugi sorodniki so bili šamani in častilci prednikov v moji domovini Južni Koreji.

Nekega dne je mama naznanila, da ima veselo novico. »Poznam profesorja, ki pošilja misijonarje v druge dežele, in s tabo se želi pogovoriti o tvojih sanjah,« je dejala.

Bila sem vznemirjena in sem se dogovorila s profesorjem. Ko sem nekaj dni kasneje stopala proti dogovorjenemu kraju, sem šla mimo najstnikov, ki so nosili majice z napisi »SOS«. Povabili so me na evangelijsko srečanje za študente v bližnji adventistični cerkvi. Cerkev sem imela rada in sem se voljno pridružila študentom v njihovilični leseni cerkvi.

Ko je pastor slišal, da sem kristjanka, me je vprašal, kaj vem o soboti. Sama sem posvečevala nedelje. Pojasnil mi je sedmi dan soboto. Med pogovorom je moje srce gorelo.

V tistem je zazvonil telefon. Bil je profesor, ki me je čakal. Bilo je nenavadno. Tako zelo sem si želela govoriti z njim, a pastorjeve besede so se dotaknile mojega srca še bolj. Preložila sem najino srečanje na naslednji dan.

Tisti večer sem izvedela o soboti, drugem prihodu, sodbi, Božjem zveličanju in velikem boju. Moje srce je prekipevalo od radosti.

Naslednji dan sem se vrnila v lično leseno cerkev, da bi izvedela še več o Svetem pismu. Ko sem bila tam, me je poklical profesor in rekla sem, da sem zaposlena s proučevanjem Svetega pisma v adventistični cerkvi. Jezno je rekel, da pravi kristjani ne sprejemajo adventističnih doktrin, in mi pojasnil svoje doktrine. Pastor, ki je sedel blizu mene, si ni mogel pomagati, da ne bi slišal pogovora. Dejal je, da profesorjeve doktrine zvenijo podobno tistim, ki jih uči odcepljena skupina, ki meni, da je vodja sam Sveti Duh. Preverila sva in izkazalo

se je, da je profesor pripadal tej skupini. Mama je prav tako pripadala tej skupini.

Bila sem žalostna in zaskrbljena, ker me je mati z zvijačo pridobila v skupino. Rotila sem jo, naj proučuje Sveto pismo z adventističnim pastorjem, pa je besno zavrnila. Nisem vedela, kaj naj.

Pastor je predlagal, naj se vpišem na adventistično univerzo Sahmyook. »Imela boš priložnost bolj proučevati Sveto pismo in mamo pripeljati do resnice.«

Ko sem študirala na univerzi, se je mamina jeza razkadila. Govorila sem ji, kaj se učim, in namenoma puščala različne sveto-pisemske materiale okoli hiše. Sčasoma je gledala adventistično sporočilo na YouTubeu in brala adventistične revije. Z Božjo milostjo sem leta 2020 diplomirala.

Srečanje njene odcepljene skupine se je spreobrnilo v širjenje koronavirusa, posledica pa je bil eden največjih izbruhov v Južni Koreji. Na tisoče ljudi, vključno z materjo, se je okužilo. Na srečo si je hitro opomogla, a cerkveno skupnost so zaprli in prepovedali njena shajanja. Verjamem, da Bog vodi mamu k polnejšemu spoznanju njega samega.

Všec so mi Jezusove besede: »Sin človekov je namreč prišel iskat in rešit, kar je izgubljeno« (Lk 19,10). Sem spadam. Ko se ozrem nazaj, vidim, da sem po Božji previdnosti spoznala SOS-misijonarje in resnico o materi. SOS pomeni »Salvation, Only Jesus, Service – zveličanje, samo Jezus, služenje«. Delam na tem, da postanem SOS-misijonarka materi in svetu. Ta načrt je odgovor na moje sanje.

So-hee je ena izmed adventistov iz Južne Koreje, ki gori za misijonstvo. To četrletje bodo verniki po vsem svetu imeli priložnost sočustvovati z misijonarji v Južni Koreji. Del daru trinajste sobote bo namenjen ustanovitvi misijskih centrov v dveh mestih.

11. december

11. CEPIVO LJUBEZNI

Jang Dong-woon, 65, Južna Koreja

Bip, bip.

Kar nekajkrat dnevno se na mojem mobilnem telefonu pojavijo opozorilna sporočila. Sporočilo vsebuje informacije o koronavirusu in opozorilo, naj ostanem doma.

Južnokorejsko območje, kjer živim, je slovelo kot območje brez covida. Potem pa je virus prinesel pacient številka 31, ko je prišel na srečanje odcepljene krščanske skupine. Virus se je hitro širil. Mesto je kmalu postalo najbolj kužno v državi, s stotinami novih potrjenih primerov vsak dan. Število potrjenih primerov je doseglo 6000 v manj kot mesecu po dogodku. Ko so uradni mediji vsakodnevno poročali o mojem območju, so na nas ljudje po Južni Koreji gledali zviška kot na glavne krivce za širjenje virusa po državi.

Zdelo se je, da se je v trenutku vse ustavilo. V trgovinah, na tržnicah in v restavracijah ni bilo več ljudi. Nihče ni prodajal ali kupoval. Komaj kakšen avto je peljal po cesti. Nevidni virus je hitro spremenil vidni svet in ga postavil na glavo.

Tudi moja cerkev je bila prizadeta. Desetletja sem svobodno širila ljubezen do Jezusa, zdaj pa so bogoslužja in misijonske dejavnosti zastali. Spraševala sem se, ali bo Božja cerkev prisiljena zapreti svoja vrata. Ali naj se molče odpovemo svojemu poklicu širjenja evangelija in čakamo, da se razmere izboljšajo? Nisem mogla. Ko se je svet zapiral, sem molila.

»Moj Oče, vem, da je globalna kriza tvoja priložnost. Kakšno priložnost boš pokazal meni?« Vedno znova sem molila.

Črno temo je presekal svetel žarek. Spomnila sem se, da sem se na srečanju zdravstvenega oddelka znotraj cerkve naučila, kako izdelati domače razkužilo.

»To ljudje zdaj potrebujejo,« sem pomislila.

S pomočjo oddelka za zdravje smo z verniki moje cerkve izdelali okoli 1000 stekleničk razkužila za roke in ga razdelili na tržnicah. Nadeli smo si maske in rokavice in ga delili. Ljudje so se odzivali,

kakor da bi bilo razkužilo najdragocenejšo darilo na svetu. Pokazali so srčno hvaležnost. Imena cerkve nismo izdali, mnogi pa so spraševali: »Od kod prihajate?« ali pa: »Katero organizacijo predstavljate?« Potem smo povedali, da smo del adventistične cerkve.

Kriza se je spremenila v priložnost. Božja ljubezen, ki se je kazala v našem deljenju, je odtajala srca, ki jih je zamrznil covid-19.

Potem sem od Boga prejela še eno zamisel. Ko so maske v Južni Koreji pošle, je zavladovala panika. Dolge vrste ljudi so se vile pred trgovinami, ko so čakali, da bi kupili redke maske.

»Kako lahko pomagam tem ljudem?« sem vprašala.

Ko sem razmislila, sem se spomnila, da sem kot mlada uporabljala šivalni stroj. Doma sem začela šivati maske. Počasi sem šivala masko za masko, ko pa so za to pobudo slišali drugi verniki, so se javili, da bodo pomagali. Njihova pomoč mi je vlila poguma in moči. Še bolj pa sem se veselila, ko sem videla, da verniki, ki so nehali opravljati misijonsko delo zaradi virusa, ponovno uporabljajo svoje moči za Kristusa.

Naš Bog je Bog preobratov, krize preobrne v priložnosti. Ljudje, ki jih je delila socialna distanca, so se zbližali zaradi razkužil in mask. Moja cerkev je postala kraj, kjer smo delili cepivo ljubezni, najboljše cepivo v tej krizi. Razdelili smo 3000 stekleničk razkužila za roke in na stotine mask.

Zaradi vsega deljenja, ki ga je omogočil Bog, goreče molim, da bi se zemlja napolnila »GOSPODOVEGA spoznanja, kakor vode pokrivajo morsko globino« (Iz 11,9) in ne covid-19.

Del daru trinajste sobote bo pomagal postaviti misijonski center v Južni Koreji, na območju, kjer stoji tudi cerkev Jang Dong-woon.

18. december 2021

12. VAŠKA CERKEV
Gao Xiu-yue, 68, Tajvan

Prvi znani adventist na Tajvanu je bil T. S. Wang, kolporter iz južnega Fujiana na Kitajskem leta 1907. Kljub preganjanju in zaporni kazni je nadaljeval svoje delo in leta 1912, ko je zapustil državo, je imel deset spreobrnjencev. Delo na tem območju je bilo težko, in ko je leta 1942, med drugo svetovno vojno, zastalo, je bilo vernikov le 14. Leta 1948 po vojni je bil ustanovljen tajvanski misijon in leta 1949 organizirana prva adventistična cerkev na Tajvanu.

Tajvanska konferenca ima 58 cerkev, 28 podjetij in 6956 vernikov. Med prebivalci, ki jih je 23.593.000, je to samo en vernik na vsakih 3392 ljudi.

Zgodba o Xiu-yue, 68-letni avtohtoni prebivalci severnega Tajvana, odraža realnost avtohtonih prebivalcev na Tajvanu. Pred tremi leti je bil del trinajste sobote namenjen za širjenje evangelija med avtohtonim prebivalstvom, v tem četrletju pa bo dar trinajste sobote pomagal odpreti tri mestna središča vpliva, ki bodo namenjena avtohtonemu prebivalstvu in drugim na Tajvanu. Zahvaljujemo se vam za podporo širjenja evangelija vsem skupinam ljudi.

Nimam avta. Ne znam voziti motorja ali kolesa. V soboto pridem v cerkev golj s taksijem.

Moji sobotni odhodi so mojemu zakonu povzročili velike preglavice. Mož, ki ni adventist, se je zelo razjezil, ko sem šla na bogoslužje v cerkev v svoji domači vasi in ga pustila samega.

Živela sva na severu Tajvana, v velikem mestu, kjer ni bilo adventistične cerkve. Moja domača vas pa je bila v goratem predelu, kar precej oddaljena. Mož je bil bolehen in ni želel hoditi z menoj. Prav tako ni hotel ostajati sam doma. Neko soboto, ko sem se vrnila domov in mu ponudila kosilo, je vrgel hrano po tleh.

»Samo za svojo cerkev ti je mar!« je zasikal. »Sploh te ne briga, ali živim ali umrem!«

Pa mi je bilo mar za cerkev, ampak tudi za moža. Nisem vedela, kaj storiti. Kadar koli sem želela biti zvesta Gospodu, se je zdelo, da me sovražnik napade.

Sin se je med obveznim služenjem vojaškega roka v nesreči resno poškodoval. Šla sem od doma, da bi skrbela zanj, in ko me ni bilo, je mož nenadoma umrl. Čutila sem se odgovorno za njegovo smrt, ker bi mu lahko pomagala, če bi ostala doma. Prevezla me je žalost in čutila sem, da ne morem brati Svetega pisma ali moliti. Tako je bilo mesec dni. Počasi pa sem spoznala, da Bog vse vodi in ima zame krasen načrt.

Videla sem, da ima Bog čudovit načrt tudi za našo vaško cerkev. Naš molitveni dom je bilo treba prenoviti in stroški prenove so bili ocenjeni na 100.000 novotajvanskih dolarjev (okoli 3550 dolarjev). To je bila za vernike avtohtonega prebivalstva v naši vasi velika vsota.

Med popravili smo naleteli na veliko težav. Najprej smo v bolnišnico pospremili vernico, ki je bila udeležena v nesreči, potem smo izgubili dva dragocena prostovoljna delavca – njo in njega – v enem samem dnevu. Potem je naš edini najeti delavec, ki ni bil vernik, omedlel zaradi vročinske kapi. Na srečo se je po nekaj minutah ovedel in rekel, da je v redu, ter se vrnil na delo. Po tem je moj brat izgubil pogum in se bal, da smo narobe ocenili stroške popravil.

»Nikoli nam ne bo uspelo pokriti stroškov,« je rekel.

Spodbujala sem ga, naj zaupa Bogu in dela dalje.

Medtem je šel mimo našega molitvenega doma možki, ki je obiskoval drugo krščansko cerkev v naši vasi. Ustavil se je in ponudil pomoč.

»Življenje je prekratko, da bi kristjanu druge verske skupnosti onemogočili delo za Boga,« je dejal.

Ko se je znočilo, mi je podal paket.

»Rad bi prispeval,« je začel.

Ko sem odprla paket, sem bila presenečena, ko sem videla kupček menic, katerih vsota je nanesla vrtočlavih 6000 novotajvanskih dolarjev (okoli 215 dolarjev).

Ko je najeti delavec slišal za donacijo, je bil tako ganjen, da je objavil, da ne želi biti plačan za svoje delo. »Rad bi delal za cerkev brezplačno,« je rekel.

Ko je bil moj brat priča vsemu temu, je spet zaupal v naš trud in slavil Gospoda.

Po šestih letih obnova molitvenega doma še ni dokončana, a verjamem, da bo Bog poskrbel za svojo cerkev in potrebe svojega ljudstva. To vedno naredi. Molite za nas!

25. december

13. V NEENAKOPRAVNEM JARMU

To je pripoved o Chang Zeng-Mei, učiteljici avtohtonega ljudstva, in odraža realnost avtohtonih prebivalcev na Tajvanu.

Nisem se hotela poročiti z njim, saj sem odraščala kot adventistka, on pa je pripadal drugi krščanski skupnosti. A najini starši so naju hoteli poročiti in jaz sem morala ubogati starše.

Tako sem odšla k bodočemu soprogu Ming-Huangu in rekla: »Lahko se poročiva, a svoje vere ne menjam.« S tem ni imel težav.

Potem sva se začela pogovarjati o poroki. Želela sem, da bi obred potekal v adventistični cerkvi, on pa je rekel: »Ne! Jaz sem moški in zato mora biti v moji cerkvi!«

Poskušala sem najti skupni jezik. »Potem pa imejva poroko zunaj,« sem predlagala. In dodala: »Obred mora voditi adventistični pastor.«

Eden od mojih bratrancev je pastor v Ming-Huangovi cerkvi, zato je rekel: »Vprašajva tvojega bratranca, ali bi on opravil obred.«

»Ne, biti mora adventistični pastor,« sem vztrajala. »Tvoj svak je adventistični pastor, vprašajva ga, ali bi opravil obred.«

Nekaj časa sva se prepirala.

Končno sem rekla: »Če obreda ne bo vodil adventistični pastor, se ne bom poročila s teboj.«

»Dobro,« je odgovoril. »Vprašal bom mamo, kaj naj.«

Njegova mama je bila vernica adventistične cerkve. Njen mož pa ne, in ko sta se poročila, se je ona pridružila njegovi cerkvi.

Ko se je pogovoril z materjo, mi je Ming-Huang dejal: »Prav, mama pravi, da imamo lahko adventističnega pastorja.«

To pa ni bil konec najinim težavam. Izkazalo se je, da sem bila njegovi mami všeč, ker je želela, da spremenim njenega sina. Popival je in ob nedeljah ni obiskoval cerkve. Mislila je, da se bo ob meni spametoval. Prav tako je upala, da se bom po poroki z njim pridružila njeni cerkvi.

Ni mi bilo prijetno ob misli, da bi se poročila s kom, ki ni moje vere. Ming-Huang je to vedel, toda vsa vas je že vedela, da najini starši želijo, da bi se poročila. Če bi se razšla, bi se osramotila. Bilo bi zelo neprijetno. Poleg tega me je veliko ljudi hvalilo pred njim, rekoč: »Krasno dekle je. Moraš se poročiti z njo.«

Odločil se je postati adventist, da bi se poročila z njim in se ne bi osramotil. Mesec pred poroko je začel proučevati Sveto pismo in se krstil. Nikoli ne bom pozabila tistega dne. Jokal je, ko je prišel iz vode. Hotel se je poročiti z menoj, ni pa hotel opustiti starega življenja. Ni želel prenehati piti.

Šest mesecev po tem, ko so se najini starši odločili, da se poročiva, smo imeli poroko na prostem in adventističnega pastorja.

Po poroki sem čutila velik pritisk. Kot da bi morala spremeniti svojega soproga. Vsako soboto sem ga morala voditi v cerkev. Morala sem ga poučevati, kako podeliti Jezusa z drugimi.

Ming-Huang se je imel za poraženca. Izgubil je precej svoje samozavesti, ker se je odrekel tolikim rečem, da se je poročil z menoj. Potem sem mu pa še rekla, da mora počakati na otroka.

»Dolgo si pil alkohol in jedel nečisto hrano,« sem rekla, »tvoje telo ni čisto.«

Čakala sva sedem mesecev. V tem času sem moža poučila, kako jesti in živeti zdravo. Bližnji so opazili, da se je spremenil, in ga pohvalili.

On pa si ni želel biti nov človek. Ko se je rodila najina hči, je znova začel popivati. Bila sem žalostna in jezna, nisem pa ga mogla zapustiti.

Minilo je deset let in dobila sva še eno hčer. Veliko sva se prepirala. Nekega dne sem vedela, da ne morem več hoditi po njegovi poti. Predlagala sem, da se razideva, on pa ni odgovoril. Vzela sem najina otroka, dojenčico in 10-letno deklico, in šla k prijateljici. Hotela sem, da je mož sam doma in razmišlja o življenju brez družine. Ming-Huang se ni hotel ločiti. Tri dni me je iskal in našel. Strinjal se je, da se bo spremenil.

Svojega moža imam srčno rada, a se ne bi odločila znova poročiti z njim, če bi mi bilo dano. Poročila sem se, ker sem mislila, da ga lahko z Božjo pomočjo spremenim. Pred poroko sem celo molila: »Če želiš, da se ta človek zveliča, mi ga moraš pomagati spremeniti.« Sveto

pismo pa ima prav, ko pravi: »Ne dajte se vpregati v jarem z neverniki« (2 Kor 6,14). Bolje se je poročiti s kom svoje vere. Salomon, najmodrejši človek, kar jih je kdaj živel, je to spoznal na težji način.

Če si adventistka, poročena z nevernim, priporočam, da si dober zgled svojemu možu s svojo vero in življenjem. Moli zanj, kuhaj mu in kaži vero v svojem življenju. Kot je rekel Jezus v Mt 10,16: »Glejte, pošiljam vas kakor ovce med volkove. Bodite torej preudarni kakor kače in nepokvarjeni kakor golobje.«

Hvala Bogu, da nas rešuje kljub nam samim. Moj mož je postal ljubeč mož in oče. Je tudi dober cerkveni delavec in starešina. Bog je dober!

Pred tremi leti je bil dar trinajste sobote namenjen širjenju evangelija med avtohtonim ljudstvom na Tajvanu. Del daru trinajste sobote letos pa bo namenjen trem urbanim centrom vpliva z namenom delovati med avtohtonim ljudstvom in drugimi na Tajvanu. Hvala, ker s svojim obilnim darom trinajste sobote pomagate širiti evangelij vsem ljudem severnoazijsko-pacifiške divizije.